

Nr 309.

Av herr **Witzell**, angående utredning om höjning av sjukpenning enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete.

1916 års lag om försäkring för olycksfall i arbete har vid olika tillfällen undergått förändringar och förbättringar.

Senast år 1941 beslöts dels höjning av den inkomstgräns, som gällde för ersättningarnas maximibelopp, varigenom intervallsystemet för sjukpenningens beräkning kunde ökas med nya klasser, dels ock höjning av sjukpenningen i de förutvarande klasserna.

Efter dessa förändringar uppgår hel sjukpenning i lägsta klassen till 1:50 kr. per dag samt i högsta klassen till 7 kronor.

Samma år beslöts att — med vissa undantag — dyrtidstillägg av statsmedel skulle utgå till tidigare livräntetagare med 15 %, dock ej å livräntor på grund av lägre invaliditet än 30 %.

Vid 1942 års riksdag kompletterades 1941 års beslut om dyrtidstillägg så, att dylikt skulle utgå även om denna invaliditet uppstått genom två eller flera mindre olycksfall, för vilka var för sig dittills ej dyrtidstilläggsberättigade livräntor utginge.

År 1943 beslöts ytterligare någon höjning av dyrtidstilläggen.

Den genom olycksfallsförsäkringslagen utgående begravningshjälpen undergick jämväl vid 1941 års riksdag en höjning av minimibeloppet till 250 kr.

Den förbättring, 1941 och senare års beslut innebära, motsvarar emellertid särskilt i fråga om sjukpenningen ingalunda den stegring av levnadskostnaderna, som ägt rum sedan krigsutbrottet 1939. Den alltför låga sjukpenningen blir helt naturligt mest kännbar i de lägre inkomstklasserna.

Det bör bemärkas, att sjukpenningens belopp fixerades redan 1941, medan prisstoppet infördes först vid 1942 års höstriksdag. Levnadskostnaderna hade då hunnit att ytterligare stiga, och det torde icke kunna förnekas, att denna stegring jämväl fortsatt även efter prisstoppets införande.

Högsta sjukpenningen, 7 kr., kommer endast den till godo, vars årliga arbetsförtjänst uppgår till eller överstiger 3 645 kr. Såväl sjukpenningen som livräntan är avsedd att vid fullständig arbetsoförmåga utgå med i genomsnitt 2/3 av arbetsförtjänsten upp till maximibeloppet 3 645 kr.

Redan 1941 uppgick emellertid den genomsnittliga arbetsinkomsten för män i de högsta dyrortsgrupperna till 4 255 kr. resp. 4 354 kr. per år, och innan pris- och lönestoppet genomfördes år 1942 hade denna genomsnittsinkomst stigit ytterligare.

Av vad sålunda anförts torde framgå, att varken nu utgående sjukpenning eller livränta motsvarar $\frac{2}{3}$ av arbetsinkomsten, utan att starka skäl tala för en höjning av bådadera.

På grund härav hemställes,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville verkställa utredning av ärendet samt skyndsamt för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 20 januari 1945.

Hugo Witzell.
